

RENAȘTEREA

ORGANUL OFICIAL AL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE
A VADULUI, FELEACULUI, GEOAGIULUI ȘI CLUJULUI

Redacția și Administrația:
CLUJ,
Strada Iuliu Maniu Nr. 36

APARE ODATĂ PE SĂPTĂMÂNĂ

Abonament: 300 Lei la an

Redactor responsabil:
Dr. OREST BUCEVSCI
Telefon 13-74

Cuvântarea I. P. S. Mitropolitului Pimen al Moldovei, rostită în Senat pentru comemorarea Regelui Ferdinand I.

*Domnule Președinte,
Domnilor Senatori,*

Regele nostru iubit, Ferdinand I. în urma unei boli grele, a încetat din viață, părăsindu-ne, înainte de vreme, lăsând în urma Sa, jale și adâncă durere în toată țara.

Scurtă a fost vremea Domniei Lui; dar, mari au fost faptele îndeplinite de El, cari vor rămâne deapănarea, ca cea mai mare și mai strălucită epocă din istoria neamului nostru.

Aceste fapte istorice, veșnic îl vor înălța, în fața generațiilor viitoare, glorificându-L, ca pe cel mai mare rege al tuturor Românilor, veșnic pomenit, ca și Divul Traian dela Roma, întemeietorul statului latin pe meleagurile lăsate nouă moștenire, între Nistru, Tisa, Dunăre, și Marea Neagră.

Suit pe Tronul țării, când marele războiu deja începuse, în urma morții moșului său, primul Rege Carol I. biruitorul dela Plevna, a condus armatele române, în valurile războiului, în toiul celor mai grozave lupte, ca, prin foc și sabie, să îndeplinească idealul strămoșesc adică: *Unirea tuturor Românilor*. Dorință sfântă, așteptată de veacuri, ca un vis și destin, pus în sufletul neamului, de Dumnezeuul părinților noștri.

Se știu marile greutăți prin care a trecut țara și armata noastră, la începutul războiului, când multe minți se îndoiau, de eșirea noastră cu bine, din acest războiu. M. Sa Regele Ferdinand, deși părăsise capitala Regatului, fiind în pribegie la Iași, totuși și în aceste momente grele, a fost de o neclintită credință, că vom eși învingători, neîndoindu-se, nici o clipă, de

biruința armatei noastre asupra vrășmașilor. Era singurul — poate, — care alături cu M. Sa Regina își păstrau tăria sufletească, în acele clipe groznică, văzând, aproape cu siguranță, biruința, ce avea să vie.

Ca mitropolit al Moldovei, am fost chemat adesea la cartierul Regal, să dau informațiuni, despre îngrijirea ce se da în spitalele din Iași ostașilor răniți, aduși de pe front și a celor bolnavi de tifosul exantematic, precum și de invalizii așezați în echipe mari prin mănăstiri, a orfanilor din războiu și de numeroși refugiați în Moldova din teritoriul ocupat, din Ardeal, Banat și Bucovina. Purta multă grijă de soarta cea din urmă a ostașilor morți și felul înmormântării lor.

Cu multă emoție sufletească, îmi aduc aminte de grija ce avea marele și neuitatul nostru Rege Ferdinand de armata și poporul său, și câte nădejdi se născuse în sufletul Lui mare, că prin unirea tuturor Românilor în o singură țară, se vor spori energiile și puterile de muncă se vor înmulți. Aș întări și mai mult spusele mele, de marele suflet ce a avut Regele nostru Ferdinand, dacă aș avea la îndemână, scrisoarea Sa olografă, adresată mie atrăgându-mi atenția, asupra datoriilor ce ni-se impuneau tuturor, în vremea aceea, pentru armată și popor. Regret că aceea epistolă, scrisă de augusta Lui mână, împreună cu alte odoare scumpe, au fost trimise la Moscova, de unde, nu știu dacă le vom mai vedea.

Toate aceste grozăvii, nu influențau asupra marelui geniu al Regelui defunct, ci urmărea cu statornicie și hotărâre neînfrântă,

dorința întregului neam; adică: *unitatea neamului*, la care au năzuit voievozii noștri, în frunte cu Ștefan cel Mare, Mihai Viteazul și pentru care, moșii și strămoșii în curgerea veacurilor, au suferit și s'au jertit, până la împlinirea vremurilor, care, prin luptele vitejești, la Oituz, Mărăști, Mărășești s'au realizat.

Și câte multe fapte mari, va povesti istoria războiului întregirii neamului, săvârșite de neuitatul nostru Rege Ferdinand I.

Voiu vorbi pe scurt de unele momente din viața noastră bisericească și anume: voiu aminti că prin unirea politică a tuturor Românilor într'un singur stat „ROMÂNIA MARE“ s'a înfăptuit și unirea noastră într'o singură Biserică ortodoxă străbună, care după dorința M. Sale a fost ridicată la înalta demnitate de Biserică patriarhală.

Se împlinesc doi ani de când s'a sărbătorit la Iași amintirea a 1600 ani dela primul Sinod ecumenic și mai ales amintirea Sinodului, ținut la Iași, în 1600, pe vremea scurtei domnii a lui Mihai Viteazu, care venea la Iași ca biruitor al Ardealului.

Neuitată va rămâne, ședința festivă a Sfântului nostru Sinod, ținută în Catedrala mitropolitană, din Iași, sub auspiciile M. Sale Regelui FERDINAND I. înconjurat de augusta familie, la care ședință, Majestatea Sa a ținut o foarte frumoasă și documentată cuvântare, arătând însemnătatea Bisericii noastre ortodoxe și legătura ce ea a păstrat în decursul veacurilor pentru neamul nostru românesc.

Iată, ce am avut de spus, în ce privește înalta considerație și dragoste, ce neuitatul nostru Rege Ferdinand a avut totdeauna pentru Biserica noastră ortodoxă națională, în vremea căruia s'a înființat mai multe episcopate și instituțiuni pentru cultura clerului.

Biserica noastră ortodoxă prin Sf. Sinod și în numele întregii preoțimi, aduce omagiile cele mai profunde și mai pioase, memoriei marelui Rege Ferdinand I, plâns de tot poporul și condus la mormântul dela Curtea de Argeș, săpat în pământul țării Lui mărite, unde, se va odihni pentru vecie.

Omagiul Academiei

Cuvântarea președintelui ei, d. E. Racovița

S'a înfăptuit nenorocirea a cărei amenințare chinuia sufletul poporului nostru. Marele nostru Rege și veneratul nostru Suveran a închis ochii pentru vecie. Cuprinși de jale, măsurăm prin neguri de durere mărimea pierderii ce suferă neamul și țara; cu amintirea plină de dovezi de neclintită dragoste arătată de El patriei ce-și alesese, ne oțărăm față de golul ce lipsa înțeleptului nostru cârmuitor va brăzda în viitorul alcătuirii noastre de Stat.

Vorbesc ca reprezentant al Academiei Române, al cărei Președinte de onoare El a fost, pe care a prezidat-o foarte ades efectiv și al cărei protector și prieten s'a arătat în tot cursul domniei Sale. Dacă ca toți românii, ne sguduie moartea Marelui Domn, noi mai plângem și pierderea unui suflet prieten ce am învățat a respecta și a iubi, căci în mijlocul nostru venea desbrăcat de înalta misiune și ne cinstea considerându-se ca simplu membru al tovarășiei noastre culturale.

Cu duioasă și pioasă simțire vom păstra deci, noi membrii Academiei, amintirea omului blând și bun, înțelept și viu interesat de tot ce e știință și cultură, totdeauna binevoitor față de Academie și de Academicieni. Cu vădită plăcere venea în modesta noastră casă, cu vădită bucurie își însușia conducerea ședințelor solemne. De pe tribuna președincială se adresa nouă totdeauna cu cuvintele „Domnilor Colegi“ dorind să ne asigure astfel de prețul ce punea pe demnitatea Sa academică și să manifeste în public ce importanță dădea El Instituției noastre. Cuvântările Sale academice nu conțin numai chibzuite programe de muncă culturală și îndrumări înțelepte, ele expun cu precizie și hotărâre nevoile și revendicările Academiei nesatisfăcute de cei răspunzători; ele foarte des ne fac cunoscute daruri și ajutoare ce marele nostru proteguitor ne-a hărăzit cu necata Sa mărinimie pentru cultură și pentru ceea ce considera El ca cea mai înaltă Instituție culturală.

Dovada acestei mărinimii stă scrisă chiar în documentul ultimei Sale voinți, în acel testament pus pe hârtie cu așa frumoase

vorbe românești, act solemn care este expresia desăvârșită a unei conștiinți de datorie ce nu-și îngăduie șovăire și care se îndreaptă către țelul ei sfânt cu o forță elementară. Ați văzut că a întemeiat un premiu academic pentru o lucrare asupra economiei naționale asociind ca totdeauna, Instituția noastră operilor de propășire națională și cinstind-o, cum a făcut-o toată viața, cu această nouă misiune de înaltă încredere. Ați văzut ce avere a lăsat pentru cultură.

Interesul ce purta Academiei, nu era în adevăr decât mărturia cea mai vădită de ce mare însemnătate atribuia El propășiri culturale. Ca ocârmuitor și ca răspunzător de soarta țării, El era convins că în faza socială în care ne aflăm, datoria cea mai de căpetenie a conducătorilor este răspândirea în popor a unei culturi temeinice și potrivită firii neamului nostru. A fost deci ctitor de instituții de lumină sufletească, a fost protectorul și susținătorul tovărășiilor culturale, a fost prietenul tuturor întreprinderilor de învățatură și de știință.

Ca reprezentant al Academiei Române și în numele ei în fața Domniilor Voastre și deci în fața țării, vă făgăduim că ne vom împlini sfânta datorie de a păstra ca un odor prețios al Instituției noastre, vișternică a comorilor culturale a neamului, amintirea marelui Rege Ferdinand, a iubitului nostru ocrotitor și Președinte de onoare; cu pioasă smerenie vom așeza chipul și relicvele Lui alături de acelea ale neuitatului Său Unchiu, Regele Carol, întâiul nostru protector și Președinte de onoare.

În aceste clipe, în care ne sguduie durerea de cecece este deja trecutul și în care ne alină măhnirea cecece deja răsare ca nădejde a viltorului, gândul nostru se îndreaptă către Regele Mihai, către Măria Sa Doamna (aplauze furtunoase) și către familia regală, spre a-i ruga să primească respectuoase noastre condoleanțe, spre a-i asigura de marea noastră durere și speranță, și ca români și ca membri ai Academiei, și spre a le împărtăși neclintita noastră credință și nețărmutul nostru devotament. (Aplauze furtunoase, îndelung repetate.)

Fragment dintr'un răspuns.

Biserica nu are intenția să scoată pe om din lumea aceasta, în care trăește și în care are legături indisolubile prin originea sa corporală, prin munca ce trebuie să o depună pentru asigurarea vieții urmașilor, ca și prin contribuția sa la aflarea și sistematizarea adevărilor, dacă e om de știință, ci își ține de datorință ca o mamă bună, care are vie conștiința răspunderii față de reușita copiilor săi în mijlocul vieții acesteia atât de complexă și variată, să le atragă atenția asupra adevăratului rost al vieții lor... Să le spună de unde vin și în cotro trebuie să meargă... Să-i învețe a prețui lucrurile după adevărata lor valoare, punându-le în vedere *criteriul* după care să le judece și aprecieze.

Orice problemă, faptă sau obiect — le va spune cu glasul ei dulce de mamă — trebuie judecate și apreciate în comparație cu marele „Tot“; iar unitatea de măsură singura valabilă pentru aprecierea valorilor este *unghiul eternității*... „specie eternitatis“ după cum spunea Spinoza.

Tot ce nu corespunde acestei unități de măsură, este de mai puțină importanță și mai curând sau mai târziu (este) sortit să dispară fără urmă, întocmai cum dispar valurile ca apariții accidentale și nefolositoare în imensitatea mării...

Biserica îi dă individului ca și societății sprijinul cel mai puternic, elementele cele mai folositoare: Când e sigur și în suferințe, *toiagul speranței*... cât trăește împreună cu semenii săi îl îmbracă în *haina iubirei*, care rămâne mereu nouă și strălucitoare.

În avântul său de a cuceri și stăpâni universul îi dă *arma credinței*, în care nimic nu este cu neputință. Iar pentru primenirea și înobilarea vieții îl invită să intre în *lăcașul de contemplație și rugăciune*...

Nici acesta nu e timp pierdut, din contră, cel mai valoros, pentru că în acesta își poate câștiga *reculegerea* și deci sănătatea, atât sufletească cât și corporală, de care avem cu toții atâta trebuință.

Cine se mai îndoește de spiritul moralizator al Bisericii? De puterea sa de organizare și orientare a masselor? Cine se

mai îndoeste de contribuția valoroasă pe care o prestează Biserica — prin învățătura, virtuțile și spiritul de solidaritate — pentru buna propășire a Statului, societății și a familiei?

Mai există o doctrină și morală care să stimuleze cu efecte mai profunde inteligența, voința și simțirea omenească?

Cine nu a înțeles adevărul propagat de ea și nu i-a simțit efectul în sufletul său, cine a rămas rece și nepăsător în fața intenției sublime de care e condusă Biserica, pe acela nimeni și nimic nu-l îndreptățește să vorbească atât contra cât și pentru religie. . . .

A avea credință într'un Dumnezeu — creator al lumii, bun, atotputernic — însemnează a avea o mare calitate sufletească, căci *această credință este cheia sacră cu ajutorul căreia deschidem și înțelegem misterul existenței*. . . . este izvorul alinător de dureri, aducătorul liniștei și fericirii, nu numai socotită ca un preparator al vieții viitoare, cum se obișnuște, ci chiar al acestei vieți atât de încercată și de multe ori nesigură.

William James vorbind despre omul lipsit de credință spunea: „Cine nu are fibra simțirii religioase în sufletul său este un biet mărginit. . . .

Într'adevăr în acest univers infinit, cu nenumăratele sale posibilități, cine și cum se numește acel „savant“ care ar putea să afirme cu conștiința împăcată că nu există Dumnezeu? . . .

Știința n'a spus-o și nici nu o va spune!

Nu, căci „știința nici odată nu e mediocră. . . . numai mediocritățile au pretenția că sunt totdeauna științifice“. . . .

Marele Goethe vorbind despre aceasta categorie de oameni, cari de cele mai multe ori au și calitatea de neastâmpărați, spunea: „Nimic nu e mai dureros decât să vezi ignoranța în plină activitate“. . . .

Când vezi un tip ignorant și pătimăș lăfăindu-se în rolul de combatant al religiunii creștine, dacă nu ar interveni compătimirea și-ar naște totdeauna indignare și desgust. Întocmai ca și în cazul când cineva idee nu are de progresele științei și vorbește cu îngâmfare despre valoarea sau neputințele ei.

Este în deobște știut că, criminalitatea

și imoralitatea sunt urmările firești ale necredinței, iar cei cari luptă contra religiei, tinzând a disolva conștiința religioasă, să știe, că sunt cei mai mari criminali, cari aduc perzare nu numai indivizilor aparte, ci aduc și moartea societății în care seamănă germenii anarhiei. . . .

Aceste accese și eșiri accidentale de altfel sunt supuse peirii ca orice lucru fără bază.

Timpul e cel mai sigur salvator.

Ceea ce totuș trebuie să te neliniștească e succesul — fie ori cât de aparent — de care se bucură respectivul intrigant. . . .

Lumea e dornică de „noutate“ și față de adevărul de mult aflat și recunoscut minciuna și bârfeala sunt „noutăți“ cari mai degrabă prind sufletele ușoare în mrejele lor măestrite.

Față de îndrăsneala unora cât și față de lașitatea și toleranța altora se impune cu necesitate trebuința de a se face un apel cât mai riguros și cât mai des repetat.

Trezirea conștiinței responsabilității. . . . printr'un avertisment cât mai aspru — aflat în sf. scriptură față de cazuri asemănătoare — atât la adresa singuraticilor cât și a celor mulți, ar fi din punct de vedere al îndreptării ultimul și cel mai eficace remediu.

„Pentru ce a umplut Satana inima ta ca să mințesti Duhului sfânt? N'ai mințit (numai) oamenilor ci (și) lui Dumnezeu“.

Sau altul și mai cuprinzător:

„Vai de acela care se smintește dar mai vai de acela prin care vine sminteala! . . .

Iar pentru „creștinii“ ușuratici și nestărnici, cari încă n'au ajuns să înțeleagă că, „diavolul ca un leu răcnind caută pe cine să înghită“, ca o întărire sufletească să li-se amintească aceste cuvinte din scrisoarea lui Dante:

„Creștinilor, fiți mai cu luare aminte în mișcare.

Nu fiți ca pana cea luata de orice vânt.

Și nu vă închipuiți că orice apă vă spală de păcate“. . . .

Sofroniu Bulz,
stud. în teologie.

Calea Sf. Cruci

1. La Mulți ni-se pare aspru cuvântul acesta „Leapădă-te de tine, ia crucea ta și urmează mie“, și nu ne gândim, că mult mai aspru va fi a auzi în ziua cea de pe urmă cuvântul acesta: „Duceți-vă dela mine, blestemaților, în focul cel vecinic“. Cei-ce ascultă acum și urmează cu bucurie cuvântul, care poruncește, să purtăm crucea, nu se vor teme atunci a auzi vecinica osândă. Acest semn al crucii se va arăta pe cer, când Domnul va veni, să judece lumea. Atunci toți ucenicii crucii, cari în viața lor or fi urmat lui Hristos cel răstignit, se vor apropia cu mare îndrăzneală de Hristos judecătorul.

2. Pentru-ce dar ne temem a lua crucea, care este calea ce duce la cer? În cruce este mântuirea, în cruce viața, în cruce ocrotirea împotriva vrăjmașului. În cruce este izvorul desfătărilor cerești, în cruce țaria sufletului, plinirea virtuții și săvârșirea sfințeniei. Nu este mântuire pentru suflet, nici nădejde de viața de veci, fără numai în cruce. Să ne luăm dar crucea pe umeri, să urmăm lui Hristos și vom ajunge la viața de veci. Hristos a mers înaintea noastră, purtând crucea Sa; a murit pe cruce pentru noi, pentru-ca și noi la rândul nostru, să purtăm crucea și să râvnim a muri pe cruce, căci „de vom muri împreună cu Hristos, via — vom împreună cu El și de ne vom împărtăși de patimile Lui, ne vom face părtași și de mărirea Lui“.

3. În pătimirea năcazurilor și în răstignirea poftelor zace mântuirea. Altă cale cătră cer și cătră pacea dinlăuntru nu avem, afară de calea sf. Cruci și răstignirea necurmată a poftelor. Ori încotro vom merge, nu vom găsi pe sus o cale mai înaltă și pe jos o cale mai sigură, afară de calea sf. Cruci.

4. Dacă purtăm crucea noastră de bună voie, purta ne va și ea pe noi și ne va povățui la limanul dorit, unde va înceta toată patima. În lume crucea n'are sfârșit, iar dacă o purtăm cu părere de rău, mai adaogăm altă cruce, ne îndoim sarcina și n'avem cum scăpa, trebuie să o ducem. Leapădăm o cruce, vom da fără îndoială de altă și poate încă mai grea.

5. Ori doară gândim, că vom scăpa de cea-ce n'a scăpat nici un om? Insuși Hristos, Domnul nostru, n'a fost un cias fără să pătimească, cât a viețuit în lume. „Așa trebuia — zice El — ca să pătimească Hristos și să învieze din morți și așa să între într-o mărirea Sa! Și atunci noi cum am putea căuta altă cale de mântuire, decât această împărătească cale a Sf. Cruci.“

6. Toată viața lui Hristos n'a fost decât o cruce, o mucenie lungă. Cum am putea noi căuta numai repaosul și veselia. Când ar fi pentru om o cale mai bună și mai dreaptă spre mântuire decât calea patimirei, Hristos ne-ar fi arătat-o fără îndoială cu cuvântul și cu fapta. Dar El atât pe ucenicii săi, cât și pe toți cei-ce vor voi să urmeze Lui, arătat îi îndeamnă la purtarea crucii zicând: „Ori-cine voiește să vie după mine, să se lepede sine, să-și ia crucea sa și să-mi urmeze mie“.

Să ne apropiem deci de sf. Cruce; ea să ne fie pe acest pământ mângăierea noastră, precum e și puterea noastră și când Dumnezeu în bunătatea Sa ne trimite vre-o încercare să zicem cu sf. Andreiu: O dulce Cruce! atât de mult timp dorită și pregătită acum pentru sufletul meu, care o dorea cu înfocare!“

Să nu uităm, că toți sfinții au simțit această dorință, toți au vorbit astfel. A *suferi sau a muri*“ repeta adreseori o sfântă cuvioasă și în suferință ea găsea mai multă pace și fericire, de cât nu vor gusta nici odată aceia, pe cari lumea-i numește fericiti.

O singură lacrimă. vărsată la picioarele lui Iisus e mai dulce de o mie de ori, decât toate plăcerile lumii acesteia.

(Din Imitație Christi.)

de Preot Maloș.

Congresul învățătorilor.

La 8, 9 și 10 Septembrie a. c. se va ține la Constanța congresul și adunarea generală a „Asociației generale a învățătorilor din România“ cu următoarea ordine de zi:

La congres: 1. Salarizarea învățătorilor, 2. Întreținerea materială a școalelor pri-

mare; 3. Rolul școalei primare în orientarea profesională; 4. Școala românească și minoritățile etnice.

La adunarea generală: 1. Modificarea statutelor; 2. Darea de seamă, bilanțul și bugetul; 3. Alegerea comitetului central, a censorilor și a censorilor supleanți.

*

La adunarea generală nu pot lua parte activă decât delegații asociațiilor județene la curent cu plata cotei din cotizații. Ei vor prezenta biroului legitimații în regulă. Asociațiile, cari n'au trimis încă actele de constituire pe baza noului statut, le vor trimite până la 1 Septembrie a. c. pe adresa: V. Păunescu, șos. Pantelimon 24, București, iar cotele d-lui M. Șeitan, institutor, Oltenița.

În afară de vizite în localitate și împrejurimi, se va face și o excursiune pe mare la Balcic.

Pentru găzduire, înscrierile se vor face până la 1 Septembrie la dl G. Popescu, director la Constanța și președintele Asociației locale.

Fixarea listei civile.

Pentru aducerea la îndeplinire a prescripțiilor art. 89 din Constituțiune, care prevede că lista civilă se fixează la începutul fiecărei Domnii, Dl ministru de finanțe a propus o lege, ca, în limitele sarcinilor actuale existente, dotațiunile să fie împărțite conform noii situațiuni.

Proiectul a fost votat de Cameră și are cuprinderea următoare:

Art. I. — Se menține lista civilă a Coroanei, inclusiv dotațiile, așa cum este fixată prin legea promulgată cu decretul Nr. 2863 din 6 Iunie 1923 și modificată prin legea promulgată cu decretul Nr. 18 din 8 Ianuarie 1927.

Art. II. — Ținându-se seamă de sumele afectate pentru anul 1927, pe baza cursului actual al leului, lista civilă a Coroanei inclusiv dotațiile, se repartizează în modul următor:

Casa Majestății Sale Regelui Mihai și Regenței (din cari 6 milioane lei pentru cei doi Regenți, cari nu primesc dotațiune specială) lei 22.000.000.

M. Sa Regina Maria, lei 20.000.000.

Alteței Sale Regale Principesa Elena, lei 7.000.000.

Alteței Sale Regale Principele Nicolae, lei 7.000.000.

Art. III. — Această repartiziție se va face pe ziua de 1 Ianuarie 1928.

Până la aceea dată se menține repartiziția actuală, conform bugetului pe 1927.

Știre personală. P. S. S. *Episcopul nostru Nicolae s'a reîntors dela Borsec, unde a urmat o cură.*

Delegațiile date de Patriarh pentru conducerea Mitropoliei Ungro-Vlahiei și a arhiepiscopiei Bucureștilor. I. P. S. Sa Patriarh fiind numit în Inalta Regență a încredințat conducerea treburilor Arhiepiscopiei Bucureștilor P. S. Tit. S. Târgovișteanul, iar cele ale Mitropoliei Ungro-Vlahiei P. S. Platon C. Ploeșteanu. În acelaș timp Patriarhul a semnat decretele prin care numește în mod stabil pe consilierii pr. Eugen Bărbulescu, referent la secțiia bisericească și protopop C. Moldovan, referent la secțiia economică a consiliului Eparhial. Deasemenea a fost numit revizor eparhial preotul Ștefan Iordănescu dela Ploești.

Numire. Dl. Victor Eftimiu, a fost numit director al Teatrului Național și Operei Române din Cluj.

Decorarea d-lui general Rudeanu la Paris. Dl. general Rudeanu, inspector general al aviației române, a fost numit „mare ofițer al Legiunii de onoare. Insigna i-a fost remisă la „Palatul Invalizilor“, cu mare solemnitate, de către dl. general Niessel, membru al consiliului superior de război, în prezența a numeroși ofițeri francezi și atașaiilor militari d-nii colonel Niculescu și căpitan Georgescu. Dl. general Niessel a dat d-lui general Rudeanu „tradiționala acoladă“ și apoi a rostit o inimoasă cuvântare pentru fraternitatea de arme franco-română. După ceremonie, s'a dat, la „Cer-cul interaliat“, un dejun în cinstea d-lui general Rudeanu.

Noul subsecretar de Stat. Dl. Const. Brătianu, deputat, a fost numit subsecretar de Stat la Președinția Consiliului de miniștri.

Deces. A murit Robert de Flers, unul din marii scriitori ai Franței și poate cel mai cald iubitor al României,

Vezeviul în erupție. Vulcanul Vezeviu a reînceput activitatea, aruncând mase formidabile de lavă aprinsă. Flacărele se văd pe tot golul din Neapoli. Expertii cred, că erupțiunea nu va fi de lungă durată. Observatorul de pe Vezeviu anunță, că erupția vulcanică ar fi cea mai mare, ce s'a produs dela 1916 încoace. Lava a atins o înălțime de 100 metri, iar raza de acțiune se întinde la 1 km.

Cercetări arheologice în Gorj. Cunoscutul cercetător oltean, d. Nicolaescu-Ploșor, însoțit de dnii Vicentz și Florescu din Craiova, au făcut o serie de investigațiuni arheologice în peșterile munților Gorjului. În peșterile din defileul Oltețului, la Polovragi, d. Ploșor și însoțitorii săi, au descoperit urmele traiului omului preistoric din neolitic și aeneolitic, iar la Baia-de-fer, în peștera Muerilor și în peștera Părcălabului, au descoperit aproape douăzeci deseneuri preistorice, făcute cu cărbune pe pereții peșterilor. În majoritate ele înfățișează figuri umane. Sunt cele mai vechi manifestațiuni de artă, găsite nu numai la noi, dar în întreg Sud-Estul european. Primele deseneuri descoperite de d. N. Ploșor, acum trei ani, când a făcut primele investigațiuni de această natură, au fost confirmate de Abatele H. Breuil, vestitul savant francez. Cele descoperite acum, înmulțesc repertoriul de artă preistorică din România. D. N. Ploșor își urmează explorările în toate peșterile Olteniei, convins că va da de noi descoperiri.

Dezastrul din Japonia. În provincia Sendaj din Japonia de nord s'a simțit un puternic cutremur. Toate legăturile telefonice și feroviare au fost întrerupte. În orașul Fukuşima au fost dărâmate numeroase case. Sunt numeroși răniți. Cutremurul s'a simțit și la Tokio și Yokohamen. Sute de familii au rămas fără adăpost.

Un american meteorologist prezice dezastru. Herbert Javrin Brown, meteorologist, care a prezis toate dezastruile care au bătuit pământul dela începutul anului 1927, vine cu noi proorocii, cu alte dezastru, pentru restul anului. După prezicerile acestui prooroc modern, vom avea o iarnă timpurie, precedată cu brume ce vor distruge multe sămănături, o serie de uragane puternice în Indiile Vestnice cari pot avea aceeași intensitate ca uraganul distrugător din Florida, de anul trecut, furtuni grele cu grindină, rupere de nori cu ploii torențiale și noi potopuri și o vară foarte răcoasă.

Un nou gen de escrocherie. În apropierea com. Todirești (Tighina) și-au făcut apariția niște inși cari dându-se drept trimișii lui Dumnezeu, înșeală țărani, luându-le bani și lucruri prețioase, promi-

tându-le în schimb diferite bunătăți cerești. În acest fel au fost păcăliți numeroși țărani, cari au adus cazul la cunoștința autorităților. Autoritățile au luat măsuri pentru prinderea escrocilor.

Meteor căzut în Olanda. În timpul unei furtuni violente, un meteor, cântărind 14 kilograme a căzut lângă orașul Gouda din Olanda.

PARTEA OFICIALĂ

Comunicat oficial

În numărul 176 al ziarului răspândit „Universul“ dela 1 August a. c., un corespondent din Cluj — scrie de sigur rău informat, că pentru construcția Catedralei noastre dela Cluj s'ar fi cheltuit pân'aci 40 milioane, — pe când adevărul e, că pân'azi s'a cheltuit numai 23 milioane.

Tot numitul corespondent scrie că ar fi informat, că On. Minister al cultelor ar fi având de gând ca să ia însuși asupra sa continuarea și terminarea lucrărilor.

Avem convingerea, că Domnul Ministru Alexandru Lapedat, membru al Consiliului nostru eparhial, al Congresului National și al Adunării eparhiale, stă departe de astfel de vederi greșite și contrarie autonomiei noastre bisericesti; — aceste putând fi cel mult dorințele vre'unui speculant, care ar voi să profite însuși de aceasta afacere, câtă vreme — autoritatea bisericască nu admite în jurul zidirei, de cât corectitate absolută și cinste în folosirea banului public, spre care scop cărțile noastre stau deschise pentru toți cei competenți.

Incetineala cu care merg lucrările se poate curma prin alte dispoziții și nu cele puse în vedere de Dl. corespondent.

Consiliul eparhial.

AVIZ!

Invităm on. preoțime ca circularul Nr. 5315 referitor la moartea Regelui Ferdinand I. și suirea pe Tron a M. S. Regelui Mihai I. să se citească în biserică în proxima Duminecă.

CONSILIUL EPARHIAL ORT. ROM. DIN CLUJ

Nr. 4430/1927.

Concurs

Prin aceasta se publică concurs pentru primirea de studenți în Academia noastră teologică din Cluj cu termenul de **1 Septembrie 1927.**

Candidații cari doresc să fie primiți vor înainta Consiliului nostru o cerere timbrată, scrisă cu mâna proprie, anexând în orginal următoarele documente:

- a) Actul de botez dela oficiul parohial.
- b) Atestatul de bacalaureat sau de absolvire a clasei a opta.
- c) Atestat medical prin care să se constate integritatea spirituală și corporală a petentului.
- d) Declarația petentului scrisă de părinți sau tutori, că după absolvirea cursului teologic va intra în slujba eparhiei cel puțin cinci ani de zile, la din contra va restitui fondului seminarial toate speșele de întreținere precum și bursele primite.
- e) Concurenții fără examen de bacalaureat dau o declarație că vor trece acest examen în cursul anului.

Cererile instruite cu aceste documente se vor înainta Consiliului până la termenul fixat mai sus.

Cereri intrate după acest termen nu se vor lua în considerare.

Cei primiți se vor prezenta la înscriere în **27—30 Septembrie.** — Toate taxele de înscriere la oaltă fac 100 lei, dela cari nu poate fi scutit nime.

Cursurile se încep la 2 Octomvrie.

Pentru întreținerea la internatul Academiei studenții vor avea să solvească o taxă anuală de 6000 lei. — Jumătate se va solvi la înscriere, iar cealaltă jumătate la 1 Februarie 1928.

Pentru anul școlar 1927—28 Consiliul nostru eparhial a fixat cinci burse întregi de câte 6000 lei și zece semi-burse de câte 3000 lei, socotite în taxa de întreținere în internat.

Studenții cari reflectează la aceste burse vor anexa la documentele lor de mai sus și *certificat de paupertate* dela primăria comunală, iar studenții vechi vor dovedi pe lângă certificatul de paupertate că au trecut examenele teologice prescrise.

Cererile pentru aceste burse se vor înainta aici tot până la 1 Septemvrie.

Rezultatul se va comunica fiecărui concurent la timp.

Fiecare student primit în institut va aduce cu sine cel puțin patru schimburi de rufe în stare bună.

Dela data inmatriculării studenții intră în toate drepturile și datorințele statorite de regulament.

Nici un student nu poate cerceta în acelaș timp ca student ordinar, alte institute de învățământ.

Studenții sunt obligați să locuiască în internatul Academiei și să se conformeze normelor stabilite de regulament.

La inmatriculare fiecare este obligat a se prezenta în persoană cu documentele originale.

Atragem atenția preoțimei noastre asupra acestui comunicat și o rugăm să îndemne tinerii absolvenți de licee ca să intre în această școală, care le poate deschide prospecte frumoase de viitor.

Cluj, din ședința Consiliului eparhial, ținută în 16 Iunie 1927.

Nicolae Ivan m. p., **L. Curea** m. p.,
episcop. secretar.

Nr. 665—1927.

2—3

CONCURS.

Pentru ocuparea postului de paroh în parohia de cl. III-a *Someșul cald* protopopiatul Cluj, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în „*Re-nașterea*“.

Venitele sunt:

1. Retribuțiile legale dela Stat.
2. 5 iug. sesiune parohială.
3. Pășune pentru 8 vite mari.
4. Locuință în natură.
5. Zi de lucru și $\frac{1}{2}$ de mierță porumb după fum.
6. Stolă potrivită.

Cererile sunt a se înainta la oficiul protopopesic Cluj și candidații cu prealabilă încunoștiințare a acestuia se pot prezenta în parohie pentru a predica și cunoaște credincioșii.

Cluj, la 15 Iulie 1927.

Nicolae Vasii,
protopop.